



... zomaar een blogje ...

Moederschap ...

Als ik iets vooraf heb onderschat, is het wel het moederschap. Dat bleek echt veel dynamischer te zijn en veel meer van mij te vragen voor wat betreft mijn eigen ontwikkeling, dan ik ooit vooraf had kunnen bedenken. Als ik mensen hoorde zeggen: "geniet er maar van want ze zijn zo groot" dacht ik "nah, dat valt wel mee, toch? Maar ik had al snel door dat zij gelijk bleken te hebben.

En dat mijn eigen ontwikkeling als mens, juist door het uitdagende moederschap, in zo'n enorme stroomversnelling zou komen, daar was ik niet op voorbereid. Ik werd opeens regelmatig aangesproken op kwaliteiten die tot dan toe toch wat onderbelicht waren gebleven. Mijn intuïtie bijvoorbeeld en lichaamsbewustzijn. Een kind negen maanden dragen en baren is bij uitstek iets wat je (nog) bewuster maakt van je lijf. En dan heb ik het nog niet over de borstvoedingsperiode. Ik vond het zo'n kick dat mijn kind groeide puur op mijn moedermelk. Bij ons eerste bezoek aan het consultatiebureau vroeg een verbaasde verpleegkundige die mijn dochter kort daarvoor had gewogen en gemeten "Geef je haar soms krachtvoer?" en ik glom van trots en voldoening. Dit was totaal andere koek dan het analytische denkwerk waar ik goed in was.



Ik voel mij bevoorrecht de moeder te zijn van een dochter en een zoon. Hun bestaan vroeg dat ik dingen ging durven, doen en aankijken die ik daarvoor nog had kunnen vermijden maar die nu onontkoombaar werden. Hun belang ging voor alles en dus moest ik wel, zij het soms met lood in de schoenen.



Ik gebruik soms de beeldspraak van die eerste keer dat ze groot genoeg waren om in de Efteling in de Python te mogen. Ik had achtbanen die over de kop gaan tot dan weten te vermijden, maar omdat mijn beide kinderen zo graag in die Python wilden, kon ik niet achterblijven, vond ik. Ik wilde ze immers niet alleen laten gaan en dus stapte ik met bibberende knieën in de fameuze Python.



... zomaar een blogje ...

Nou leek ons gezinsleven, met name in tijden van zwaar weer, ook wel een soort van achtbaan. Ik heb mijn kinderen niet altijd kunnen behoeden voor extreme narigheid en heb als moeder natuurlijk ook wel eens wat steken laten vallen. Daarom wilde ik mijn uiterste best doen hun leven beter, makkelijker, fijner te maken. En iedere keer als ik daar dan mee aan de slag ging, werd ik weer naar mijzelf terug gewezen. Ik had mijn eigen oud zeer aan te kijken, "and what a ride it was" om nog even bij die beelddespraak van de achtbaan te blijven.

Maar het was alle inspanning echt meer dan waard. Wat ben ik blij dat we weer een hecht gezin zijn. Mijn hart loopt over van dankbaarheid als ik zie hoe mijn dochter en zoon met elkaar omgaan en hoe ze ieder hun eigen unieke weg in het leven aan het ontdekken en vormgeven zijn. Dat vind ik dan ook het grootste compliment voor mijn inspanningen.



Mijn kinderen wonen inmiddels alweer jaren op zichzelf en ik ben blij dat ze af en toe ook nog wel eens om mijn advies vragen, bijvoorbeeld als ik mag meelesen en feedback geven op hun afstudeerthesissen. Dan heb ik ook een beetje het gevoel dat ik in hun leven meetel ;-)

Lieve groet, een trotse moeder

jacqueline@bordewin.nl

www.bordewin.nl